

Arrest

**nr. 53 604 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat A. HOFMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 mei 2008 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 20 november 2008 werd ze in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 13 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 21 september 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Art 42 quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 Uit het verslag samenwoonst d.d. 01.09.2010 blijkt het volgende: betrokkene en de echtgenoot wonen apart sedert 02.06.2010. De relatie is gedaan. Om deze reden wordt het verblijfsrecht ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van haar repliekmemoorie vraagt verzoekster de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster een schending op van artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aangezien art. 42 quater par. 1,4° van de Wet 15/12/1980 vooropstelt dat slechts gedurende de eerste twee jaar een einde aan het verblijf kan worden gesteld t.a.v. een familielid (verzoekster als echtgenote) van de burger van de Unie (de heer V.H. van Belgische nationaliteit).

Dat deze termijn van 2 jaar inmiddels is verstreken nu verzoekster op 27/05/2008 de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf indiende en alsdan een immatriculatieattest bekwam en de bestreden beslissing blijkbaar werd genomen op 13/09/2010.

Dat de verwerende partij derhalve onmogelijk een einde kon stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster, nu de termijn inmiddels was verstreken.

Dat de verwerende partij daarbij de bepalingen van art. 42 quater par. 1,4° van de Wet van 15/12/1980 schond.

Dat verzoekster immers meer dan 2 jaar in België verblijft in haar hoedanigheid van echtgenote van een burger van de Unie.

Dat conform de bepalingen van art. 52 par. 1 van het KB van 08/10/1981 na de woonstcontrole verzoekster ingeschreven wordt in het vreemdelingenregister en zij een attest van immatriculatie ontving met een geldigheidsduur van 5 maanden.

Dat in hoofde van verzoekster zulks geschiedde op 27/05/2008.

Dat verzoekster overigens conform de gegevens van de Dienst Bevolking reeds werd ingeschreven op 05/05/2008 zoals blijkt uit een attest van woonst met historiek adressen.

Dat de raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 28/05/2010 (nr.44247) en in haar arrest van 30/07/2010 (nr. 48836) zich reeds uitsprak over de begintermijn van 2 jaar.

Dat expliciet wordt gesteld dat:

“...(..)A la lumière des dispositions communautaires précitées et de la jurisprudence de la Cour de Justice susmentionnée, le Conseil estime dès lors que, les membres de la famille d'un citoyen de l'Union bénéficiant d'un droit de séjour en Belgique en vertu du droit communautaire, il doit être considéré que la reconnaissance de ce droit présente un caractère déclaratif et que, du fait de ce caractère déclaratif, ces étrangers sont censés bénéficier de ce droit de séjour depuis le moment de leur demande de reconnaissance de ce droit, et non à partir du moment auquel la décision de reconnaissance de ce droit est prise ou auquel la carte de séjour leur est délivrée.”(...)

“le Conseil estime que le délai d'application de l'article 42quater, § 1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union ou d'un Belge - à savoir « durant les deux premières années de leur séjour en tant que membre de la famille du citoyen de l'Union » ou du Belge -, doit être considéré comme prenant cours à la date d'introduction de la demande de carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union,

Dat in casu ontegensprekelijk vaststaat dat de verwerende partij ten onrechte het verblijfsrecht van verzoeker introk, gelet op het verstrijken van de termijn.

Dat de algemene rechtsprincipes en meer in het bijzonder deze van een gezond administratief beheer en behoorlijk bestuur veronderstellen dat iedere beslissing gesteund is op wettelijke motieven, althans wettelijk aanvaardbaar;

Dat er in casu onrechtmatigheden vastgesteld worden in de oorzaken en motieven;

Dat het middel ernstig en gegrond is."

3.2. In haar nota merkt verwerende partij het volgende op:

"In een enig middel stelt verzoekster eens schending voor van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt dat artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er slechts gedurende de eerste twee jaar een einde aan het verblijf kan worden gesteld en dat in casu de termijn van 2 jaar verstreken is.

Verzoekster werd op 27 mei 2008 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Een attest van immatriculatie genereert geen verblijfsrecht, doch is een voorlopige registratie in afwachting van een beslissing inzake de dd. 27 mei 2008 ingediende vestigingsaanvraag.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster in het bezit werd gesteld van de F-kaart op 20 november 2008. Derhalve verkreeg zij pas vanaf die datum een 'verblijfsrecht in België in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing dateert van 13 september 2010. Uit deze gegevens blijkt dat de termijn van 2 jaar, voorzien in artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet wel degelijk gerespecteerd werd.

Zij bevindt zich immers in het tweede jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, waardoor het verblijfsrecht in casu wel degelijk beëindigd kon worden om redenen dat zij niet meer samenwoont met haar Belgische echtgenoot. Dit gegeven wordt bevestigd door verzoekster en blijkt uit het rijksregister en het verslag van gezamenlijke vestiging.

Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen, conform artikel 42quater §14° van de wet van 15 december 1980.

Artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

In artikel 54 van het KB van 08 oktober 1981 wordt het volgende gesteld:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten, De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Verzoekster ontkent niet dat er geen samenwoning meer is, doch stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte een einde stelt aan haar verblijfsrecht gezien het verstrijken van de termijn van 2 jaar.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. In de bestreden beslissing kan op duidelijke wijze gelezen worden om welke reden aan verzoekster een beslissing werd gegeven tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij kent de motieven van de bestreden beslissing, vermits zij ze probeert te weerleggen in haar verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing. In dit opzicht wenst verweerder te verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006)." (RW, nr. 10.529, 30 augustus 2007)

Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Verzoekster kan op niet ernstige wijze voorhouden als zou de bestreden beslissing slecht gemotiveerd zijn, temeer uit alle gegevens van het administratieve dossier en meer bepaald uit de eigen verklaringen van verzoekster, tijdens de controle van samenwoning, dd. 1 september 2010, duidelijk blijkt dat zij niet samenwoont met haar echtgenoot en hun relatie beëindigd werd.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op terechte wijze zou zijn genomen.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3. In antwoord op de nota van verwerende partij stelt verzoekster in haar repliekmemoorie het volgende:

“Volstrekt ten onrechte, daarbij zelfs abstractie makende van de eerdere uitspraken van Uw raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de verwerende partij dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster wel degelijke binnen de termijn van 2 jaar werd genomen.

De verwerende partij stelt daarbij dat verzoekster op 27/05/2008 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie en stelt daarbij dat zulks geen verblijfsrecht genereert doch het slechts gaat volgens haar om een voorlopige registratie in afwachting van de aflevering van de aflevering van een F-kaart.

De verwerende partij situeert derhalve de vertrekdatum van 2 jaar op het ogenblik dat er op 20/11/2008 een F-kaart werd afgeleverd aan verzoekster.

Dat nochtans art52 par 1 van het KB van 08/1 0/1 981 voorziet dat het familielid dat zelf geen burger is van de Unie ingeschreven wordt in het vreemdelingenregister en toegelaten wordt tot verblijf vanaf de ontvangst van het immatriculatieattest in casu op 27/05/2008.

Dat verzoekster derhalve wel degelijk terecht stelt dat de termijn van 2 jaar inmiddels is verstreken en de verwerende partij ten onrechte het verblijfsrecht van verzoekster beëindigde in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg nl.op 13/09/2010.

Dat de weigeringsbeslissing wel degelijk buiten de termijn van 2 jaar werd genomen zoals voorzien door art.42 quater par.1 alinea 1 van de Wet van 15/1 2/1 980.

Dat Uw raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak gekend onder nr.44 247 van 28/05/2010 reeds stelde:

“Il dot être considéré que la reconnaissance de ce droit présente un caractère déclaratif et que du fait de ce caractère déclaratif ces étrangers sont censés bénéficier de ce droit de séjour depuis 1e moment de leur demande de reconnaissance de ce droit et non a partir du moment ou auquel la carte de séjour leur est délivrée. »

« En conséquence.. . (. . .) . . .le Conseil estime le délai d'application de l'article 42 quater par 1, alinéa 1er', de la loi du 15 décembre 1980 précitée, aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union ou d'un Beige — a savoir » durant les deux premières années de leur séjour en tant que membre de la famille d'un citoyen de l'Union, ou du Beige doit être considéré comme prenant cours a la date de l'introduction de la demande de carte de séjour . . . (..) «

Dat dit overigens opnieuw werd bevestigd in de zaak gekend onder nr.46 836 op 30/07/2010:

“(...) A la lumière des dispositions communautaires précitées et de la jurisprudence de la Cour de Justice susmentionnée, le Conseil estime dès lors que, les membres de la famille d'un citoyen de l'union bénéficiant d'un droit de séjour en Belgique en vertu du droit communautaire, Il doit être considéré que ia reconnaissance de ce droit présente un caractère déclaratif et que, du fait de ce caractère déclaratif, ces étrangers sont censés bénéficier de ce droit de séjour depuis ie moment de leur demande de reconnaissance de ce droit, et non à partir du moment auquel la décision de reconnaissance de ce droit est prise ou auquel la carte de séjour leur est délivrée. (...) «

Aangezien het duidelijk is dar verzoekster haar aanvraag indiende op 27/05/2008 verliep de termijn dan ook op 26/05/2010.

Dat de bestreden beslissing in casu niet overeenstemt met de toepassing die de verwerende partij gaf aan art,42 quater, par , 1 alinea van de Wet van 15/12/1980 en de weigeringsbeslissing dan ook niet op terechte wijze werd genomen.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet dat via artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet ook van toepassing is op familieleden van Belgische onderdanen. Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

3.5. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag vanaf wanneer de periode van twee jaar gedurende dewelke een einde kan gesteld worden aan het verblijf van het familielid van de burger van de Unie ingaat. Verzoekster houdt voor dat deze periode ingaat vanaf het ogenblik dat zij haar attest van immatriculatie ontving, namelijk op 27 mei 2008. Indien dit standpunt gevolgd wordt is de bestreden beslissing laattijdig getroffen. Volgens verwerende partij gaat de periode van twee jaar in vanaf de afgifte van de F-kaart, namelijk op 20 november 2008. Indien dit standpunt gevolgd wordt is de bestreden beslissing tijdig getroffen.

3.6. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van de artikelen 12 §§2 en 3, 13 §2 en 14 §2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Te dezen dient opgemerkt te worden dat waar deze bepalingen toelaten dat een einde kan gesteld worden aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie zolang hij nog niet geniet van een duurzaam recht op verblijf zoals bedoeld in hoofdstuk V van de richtlijn 2004/38/EG, de Belgische wetgever bij de omzetting van de richtlijn ervoor geopteerd heeft om de beëindiging van het verblijfsrecht van een familielid van een burger te beperken tot de eerste twee jaren van zijn verblijf in België in zijn hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, een uitzondering niet te na gesproken die in onderhavig geval niet van toepassing is.

3.7. De in punt 3.6. vermelde bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG bepalen echter nergens vanaf wanneer een familielid van een burger van de Unie dient beschouwd te worden als verblijvende in een lidstaat in die hoedanigheid.

3.8. Artikel 10, §1 van de richtlijn 2004/38/EG stelt het volgende: *“1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”* Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat de afgifte van de verblijfskaart er enkel toe strekt het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie vast te stellen. Hiermee wordt de constante rechtspraak van het Hof van Justitie bevestigd. Zo stelde het Hof: *“De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.”* (arrest C-459/99 van 25 juli 2002). In zijn arrest van 14 april 2005 stelt het Hof van Justitie: *“In dit verband wordt het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt.”* (HvJ 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28). In zijn arrest van 23 maart 2006 herhaalt het Hof van Justitie uitdrukkelijk: *“De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 33, en arrest van 25 juli 2002, MRAX, C- 459/99, Jurispr. blz. I- 6591, punt 74).”* (HvJ, nummer C-408/03, punt 63). In zijn arrest Sahin van 17 september 2009 gekend onder nummer C-242/06 stelt het Hof van Justitie in overweging 59: *“Hoe dan ook heeft het Hof*

reeds eerder verklaard dat een door de nationale autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning slechts declaratoire en bewijstechnische waarde heeft, (...)."

3.9. Gelet op het gestelde in punt 3.8. en aangezien de familieleden van een burger van de Unie hun verblijfsrecht in België ontleen aan de Europese regelgeving die de Belgische wetgever ook van toepassing acht op familieleden van een Belgische onderdaan (cfr. artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet), dient de Raad te besluiten dat de afgifte van een verblijfskaart het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie of een Belgische onderdaan niet vaststelt, maar er slechts toe strekt op een declaratoire wijze het verblijfsrecht te erkennen, dat het familielid van de burger van de Unie of een Belgische onderdaan geniet vanaf het ogenblik dat hij de aanvraag om erkenning van zijn verblijfsrecht indiende.

3.10. De memorie van toelichting bij de wet van 25 maart 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen strekt ertoe te stellen dat de termijn van twee jaar die is voorzien in artikel 42quater, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet begint te lopen *"na de afgifte van een attest van inschrijving"* (commentaar voorzien bij artikel 42 ter van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de beëindiging van het verblijf van de burgers van de Unie, waarnaar de toelichting bij artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet verwijst; zie *Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, pp. 51 tot 53*). De parlementaire voorbereiding van de bovenvermelde wet van 25 maart 2007 bepaalt verder nog: *"de richtlijn schaft de formaliteiten af van de afgifte van een verblijfskaart aan burgers van de Europese Unie. Hun verblijfsrecht wordt dus niet meer vastgesteld aan de hand van een verblijfskaart. De Richtlijn maakt het echter mogelijk voor het gastland om aan de burgers van de EU de verplichting op te leggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven (artikel 8). In België zal dit overeenkomen, zoals nu het geval is, met een inschrijving in het bevolkingsregister. Voor de EU-burger heeft deze administratieve formaliteit het voordeel dat het vereiste bewijs van de duur van het verblijf, met het oog op het verkrijgen van het duurzame verblijfsrecht, gemakkelijker geleverd kan worden."* (*Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 14*). Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat de wetgever door te verwijzen naar het "attest" van inschrijving of E-kaart, dat enkel afgegeven wordt aan burgers van de Unie als bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister, de F-kaart beoogde voor de familieleden ervan als vertrekpunt van de periode van twee jaar gedurende dewelke een einde kan gesteld worden aan hun verblijf, aangezien de F-kaart wijst op een inschrijving in het bevolkingsregister. Zelfs indien met het attest van inschrijving het attest van immatriculatie bedoeld wordt zoals verzoekster voorhoudt, wijst de term er alleszins op dat de termijn van twee jaar ingaat vanaf de afgifte van een verblijfsvergunning. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat deze zienswijze niet strookt met de interpretatie van het Hof van Justitie dat een verblijfsvergunning die afgegeven wordt slechts een declaratoire waarde heeft en dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet kan gesitueerd worden op het ogenblik dat de verblijfsvergunning wordt afgegeven. Derhalve dienen de parlementaire voorbereidende werkzaamheden buiten beschouwing gelaten te worden waar ze stellen dat de termijn van twee jaar die is voorzien in artikel 42quater, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet begint te lopen *"na de afgifte van een attest van inschrijving"* (cfr. RvV 28 mei 2010, nr. 44 247 en RvS 29 oktober 2010, nr. 208 587).

3.11. Gelet op het gestelde in punt 3.8. gaat de Raad ervan uit dat in onderhavig geval het verblijfsrecht ontstond op het ogenblik dat verzoekster aangaf dat zij haar verblijfsrecht met een Belgische onderdaan erkend wilde zien. Dit gebeurde blijkens het administratief dossier op 27 mei 2008, namelijk de datum waarop de aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving genoteerd werd door het gemeentebestuur, in casu op de bijlage 19. De termijn van twee jaar waarover de verwerende partij beschikt om een einde te stellen aan het verblijfsrecht verstreek dus op 26 mei 2010. De Raad dient derhalve vast te stellen dat de bestreden beslissing genomen werd buiten de termijn van twee jaar bedoeld in 42 quater, §1, aanhef samen gelezen met de 4° van de Vreemdelingenwet zoals dit dient begrepen te worden in het licht van Europese regelgeving en rechtspraak.

Het enig middel is gegrond voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede onderdeel van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing wordt dit niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA